

[H. C. Hansen.]

Jeg tager kun dette frem i dag, fordi det nu er lige ved 1 års fødselsdagen for regeringen. Den kan se tilbage på et år, hvor den har stået overfor de samme problemer, som valgkampen i august—september så stærkt drejede sig om, og jeg tør nok uden overdrivelse sige, at det såkaldte socialistiske flugtprogram, som venstre kaldte det, der vist ikke ligefrem kunne betegnes som en billig leflen for tilfældige vælgerstemninger, kom til ære og værdighed. Det er i det store og hele gennemført af regeringen med støtte også fra mit parti. Jeg ser, at venstres landsmøde kraftigt har hyldet regeringens chef fornylig, så det tyder jo på, at valgpropagandaen fra 1950 kun var beregnet på at forvirre vælgerne, medens man var ganske klar over, at der var sagligt hold i vore forslag.

Jeg komplimenterer regeringen, fordi den, da den fik ansvaret, opgav hele sin politik fra valgkampen og anerkende de realiteter, som var bestemmende for socialdemokratiet, og jeg beklager de vælgere, der troede, at regeringspartierne valgprogram var beregnet til andet end til selve valgkampen. Samtidig kan vi måske i fællesskab blive enige om, at det ikke er flatterende for disse partier eller sundt for dansk demokrati, at valgpropagandaen er uden forbindelse med den politik, der føres efter valgslaget.

Samtidig må jeg nok spørge om, hvor vi egentlig havde været henne, hvis socialdemokratiet havde stillet sig på samme standpunkt som regeringspartierne, da de var opposition. Jeg lægger ikke skjul på — og jeg tror, jeg har sagt det før —, at det sundeste for vort folkestyre ville være, om regeringen var regering og oppositionen opposition, d. v. s. at begge parter synspunkter både stod klart for vælgerne og kom til udtryk i rigsdagens beslutninger. Men mandatfordelingen i denne sal forhindrer jo desværre dette. Hvis socialdemokratiet havde holdt sig udenfor de politisk-økonomiske forhandlinger og løsninger i november sidste år og i foråret, ville resultatet være blevet enten et valg eller dødvande i det politiske arbejde eller måske begge dele. Alligevel skal det ikke være nogen hemmelighed, at der i mit parti er meget stærk tvivl om det rigtige i, at vi accepterede den tvungne opsparring som led i forliget i for-

året i stedet for at fastholde den linie, vi selv forelagde. Det havde nok været klogere, om regeringen ikke dengang havde afvist at realitetsforhandle med os på basis af en trekantløsning. Nu blev det de radikale, der fik deres tanke om den bundne opsparring frem som en løsning, der i sidste omgang samlede parterne.

Men en aftale er en aftale. Den skal holdes. Og det kan — desværre med rette — siges til regeringen, at den ikke i fuldt mål har holdt sig til de trufne politiske aftaler. Den løsning af hudeproblemet, som vi enedes om, og som kom til veje, tør jeg nok sige, efter meget besværlige forhandlinger, synes i praksis at være gennemført stik imod enhver forudsætning. Hvordan begrundes landbrugsministeren det brud på de trufne aftaler, som prisudviklingen for kødets vedkommende viser?

Det forekommer mig også, at det under forhandlingerne klart er sagt til regeringen, at hverken mit parti eller det radikale venstre ville acceptere en kreditstramning, som måtte føre til øget arbejdsløshed og ringere produktion. På trods af disse klare udtalelser har regeringen ført sin egen politik på dette punkt, og vanskelighederne ligger åbent for dagen i dette øjeblik.

De højtidelige aftaler, vi traf, og som vi skriftligt formulerede om den største agtpågivenhed overfor prisudviklingen, torpederede den tidligere handelsminister, da han stillede sig ved siden af et mindretal i prisankenævnet vedrørende maksimalpriser på havregryn. Det var ikke blot en afgørelse, som vedrørte det enkelte led, men det var i princippet en underkendelse af klare aftaler med de øvrige partier om en skærpelse af priskontrollens virksomhed, som efter ministerens egne udtalelser kunne gennemføres uden direkte ændringer i prisloven.

Jeg skal vende tilbage til disse spørgsmål, men jeg nævner dem her indledningsvis for straks at motivere, at mit parti desværre ikke kan overbringe regeringen nogen blomsterbuket på dens 1 års fødselsdag.

Alle demokratiske partier her i salen spejder jo efter en lysning i den økonomiske situation, og ingen af os vil være begejstrede for yderligere indgreb og foranstaltninger. Vi håber også i fællesskab, at rigsdagens hårde beslutninger i november og i foråret vil have en gunstig virkning, men vi